

Ջեֆրի Ռ. Հոլլանդի ընտրանի, «Սա արեք ի հիշատակ ինձ»

«Եթե հիշելը մեր սկզբունքային գործողությունն է, ապա ի՞նչ պետք է անմիջապես հիշենք, երբ մեզ են մատուցվում այդ պարզ և արժեքավոր խորհրդանիշները:

Կարող ենք հիշել Փրկչի նախամահկանացու կյանքը և այն ամենը, ինչ նա արել է որպես մեծ Եհովա, արարիչ երկնքի, երկրի և այն ամենի, ինչ կա նրանցում: Մենք կարող ենք հիշել, որ անգամ Երկնքի Մեծ Խորհրդում նա սիրեց մեզ և այնքան մեծ ուժ ունեւր, որ Քրիստոսի զորությամբ և առ Գառի արյունը մեր հավատքով հաղթեց անգամ այնտեղ (տես Հայտ. 12.10-11):

Կարող ենք հիշել նրա ծննդյան անպաճուճ շքեղությունը: . . .

Կարող ենք հիշել Քրիստոսի գործած հրաշքները, նրա ուսմունքները, նրա բժշկումներն ու նրա օգնությունը: Կարող ենք հիշել, որ նա կույրին տեսողություն շնորհեց և բժշկեց խուլին, ոտքի կանգնացրեց կաղին, խեղվածին և տկարին: Ապա այն օրերին, երբ զգում ենք, որ մեր առաջընթացը դադարել է կամ մեր ուրախություններն ու տեսակետները խամրել են, մենք կարող ենք Քրիստոսի հանդեպ հաստատակամությամբ առաջ մղվել: . . .

Մենք կարող ենք հիշել, որ անգամ իրեն տրված նման լուրջ առաքելությամբ, Փրկիչն ուրախություն էր գտնում կյանքում, նա սիրում էր մարդկանց և իր աշակերտներին պատվիրում էր ուրախ լինել: Նա ասել է, որ մենք պետք է ոգևորվենք ավետարանով կարծես մի մեծ գանձ ենք գտել, իսկական թանկագին մարգարիտ, հենց մեր շենին դրված: . . .

Կարող ենք հիշել, որ Քրիստոսն իր աշակերտներին ընկերներ կոչեց: . . .

Կարող ենք և պետք է հիշենք այն հրաշալի բաները, որ եկել են մեր կյանք, և որ «բոլոր բաները, որոնք բարի են, գալիս են Քրիստոսից» (Մորո. 7.24): . . .

Երբեմն առիթ կլինի հիշելու դաժան վերաբերմունքը, որ նրա հանդեպ դրսևորվեց, որ նա մերժվեց և անարդարությունը, օ~, այն անարդարությունը, որ նա կրեց: Երբ մենք ևս դիմակայում ենք այդ ամենին մեր կյանքում, կարող ենք հիշել, որ Քրիստոսը ևս կրեց ամեն նեղություն, սակայն չճնշվեց, վրդովվեց, սակայն չհուսահատվեց, հալածվեց, բայց երեսից չընկավ, վայր ընկավ, բայց չկործանվեց (տես Բ Կոր. 4.8-9):

Երբ մեր կյանքում նման դժվար պահեր են լինում, մենք կարող ենք հիշել, որ Հիսուսն իջավ ամեն ինչից վար, նախքան կբարձրանար ամեն ինչից վեր, և որ նա կրեց ցավեր, չարչարանքներ և ամեն տեսակի գայթակղություններ, որպեսզի լցվեր ողորմաժողովությամբ և իմանար, ինչպես նեցուկ լինել իր ժողովրդին իրենց տկարություններում (տես ՎնՈւ 88.6; Ալմա 7.11-12):

Ովքեր երերում կամ սայթաքում են, նա պատրաստ է հաստատել և ամրացնել: Ի վերջո, նա պատրաստ է փրկել մեզ և այդ ամենի համար նա տվեց իր կյանքը: . . .

. . . Այդ ամենը մենք կարող ենք հիշել, երբ ծնկի իջած երիտասարդ քահանան մեզ կոչ է անում միշտ հիշել Քրիստոսին» (*Ensign*, Nov. 1995, 67-69):

